

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΟΥΣΟΥΡΗ: "ΜΑΡΙΟΣ,"

ΛΥΡΙΚΟΝ: "ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΑΚΙ,"

Κριτικό σημείωμα του κ. Β. ΣΑΜΠΑ

Ἡ θάλασσα, αὐτὴ ἡ ἀτέλειω-
τη ὑγρὴ ἀγκαλιά, πού ποθεῖς
νὰ κυλιέσαι στὴν ἀπεραντωσύνη
της κι' ἄς χαθῆς μέσα σ' αὐτή,
ἀφοῦ ἀπέραντα γλυκὸ εἶνε και
τὸ χᾶδι της, αὐτὴ ἡ ἀνείπωτη
λαχτάρα νὰ φτάσης ἐκεῖ ὅπου
δὲν ἔφτασες ἀκόμη, κι' ἔπειτα
νὰ πᾶς ἄλλου και νὰ μὴ φτάσης
ποτέ στὸ τέλος, κι' ὄλο νὰ γυ-
ρίζης πάνω στὴ γαλαξοπράσινη
ἔκταση, ἀναζητῶντας τὸ λιμάνι
τῶν ὄνειρων σου με τὸν κρυφὸ
πόθο νὰ μὴν τὸ βρῆς ποτέ, γιὰ
νὰ συνεχίσης τὴν ἀλητεία πρὸς
τὸ ἄγνωστο κι' ὄλοένα νὰ σοῦ
ξεφεύγει αὐτό, σὰν τὸ δροσερὸ
νεράκι ἀπ' τὸ χεῖλη τοῦ κολα-
σμένου Τάνταλου. Ἐκεῖνος ὁ πό-
θος τῆς φυγῆς ἀπὸ τὸ περιβάλ-
λον μας, ἀπ' τὴν ἀπελπισία τῆς
μονοτονίας μας, ἀπὸ τὸν ἴδιο
τὸν ἑαυτὸ μας, αὐτὸς εἶνε ὁ
Μάριος, ὅπως μᾶς τὸν ἔδωκε ὁ
Πανιόλ ἕνα συμφωνικὸ ποίημα
μὲ μαέστρο μιὰ ἐπαναστατημένη
ψυχὴ. Μιὰ λιόχαρη μέρα μὲ τὶς
ἀχτίδες τοῦ ἡλίου νὰ σπιθογε-
λᾶνε πάνω στὰ κυματάκια μιᾶς
ἀκτῆς σὰν νὰ σοῦ λένε, «ἔλα
λοιπόν, πέσε!». Κι' ὄλα αὐτὰ
χωρὶς νὰ ξεμακρύνουν ἀπ' τὴν
πραγματικότητα και νὰ γίνουν
ὄνειρόδραμα, ἀλλὰ συνοδευμένα
μ' ὄλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα πού
κάνουν τὴ λαχτάρα πού κυρι-
αρχεῖ πέρα ὡς πέρα στὸ ἔργο
μιὰ εἰκόνα τῆς πραγματικῆς ζω-
ῆς. Ὅλα, λοιπόν, αὐτὰ κάνουν
τὸ «Μάριο» ἕνα σκηνικὸ ἔργο
ἄρτιο, γεμᾶτο δροσιά, συγκίνη-
ση ἀλλὰ και πνεῦμα, χιονμου-
ριστικὴ διάθεση. Εἶνε ἀληθινὴ
χαρὰ νὰ τὸν βλέπης και πρέπει
νὰ χρωστᾶμε χάρη στὸν κ. Κ.
Μουσούρη πού μᾶς τὸν ξανά-
δωσε. Ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιτυ-
χημένες ἐπαναλήψεις τοῦ τελευ-

ταίου καιροῦ. Ἡ ἐρμηνεία και
τὴ φορὰ αὐτὴ ἄψογη, γενικά.

Βέβαια, πέρασαν ἀρκετὰ χρό-
νια ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀνέβασμά του
γιὰ νὰ μποροῦν πιά νὰ μᾶς δώ-
σουν ὁ κ. Μουσούρης ἕνα νεα-
ρικὸ Μάριο και ἡ Κα Μιράντα
μιὰ δροσερὴ και ἄπραγη Φανή,
ἦλθε ὁμως ἡ σκηνικὴ ὠριμό-
τητα νὰ βάλῃ πιὸ ἐντονη τὴν
σφραγίδα τῆς τέχνης, και νὰ ἀν-
τικαταστήσῃ τὰ πρῶτα νειάτα
τῆς Ἀλίκης και τὴν ἀγορίστικη
σφριγηλότητα τοῦ Μουσούρη
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ οἱ δύο
σημερινοὶ ἐρμηνευτὲς μᾶς ἔ-
δωκαν τοὺς δύο πρῶτους ρό-
λους ἀνάγλυφους. Δίπλα τους,
ἀντάξιος συμπρωταγωνιστῆς ὁ
κ. Χρ. Νέζερ μᾶς ξανάδωσε τὸν
γοιλιάρη ἀλλὰ και ἀγαθώτατο
Καίσαρα μὲ συγκινητικὴ θὰ
τὴν πῶ, διαγραφὴ τῆς κωμικῆς
του σύνθεσης και μὲ πολὺ λί-
γες—εὐτυχῶς—ὑπερβολές.

Ὁ κ. Ν. Βλαχόπουλος ὑπῆρξε
και πάλι ἕνας χαρακτηριστικώ-
τατος Πανίς, πολὺ καλοβυλμέ-
νος. Πολὺ πιὸ καλοβαλμένος στὸ
ρόλο του ἀπὸ τὴν πρωτεμφά-
νισι του, ἀφοῦ ἦλθε ἡλικία νὰ
προσθέσῃ ἀντὶ νὰ ἀφαιρέσῃ στὴν
ἔξωτερικὴ του διαμόρφωση.

Τον κ. Κωνσταντάρα χαιρό-
σουν να τον βλέπης στον ρόλο
του όνειροπαρμένου Πικουαζώ.
Ίκανοποιητικοί όπωσδήποτε και
οί άλλοι φιλότιμοι συνεργάτες
του κ. Μουσούρη στους ρόλους
τους. Από τις κυρίες θά ξεχω-
ρίσω την Κα Π. Σαντοριναίου.
Υπήρξε άπλως περίφημη.

Η μετάφραση — γιατί δια-
σκευή;— του κ. Κ. Βελμούρα πο-
λύ καλή. Μονάχα δεν κατάλαβα
γιατί μετέβαλε τον σχολαστικό του
Μπρέν σε τύπο μιστριωτικό με
έκείνη την άνυποφορη καθα-
ρεύουσα, που έδινε την εύκαι-
ρία στον κ. Νέζερ να παρασύ-
ρεται σε κωμικές αλλά άκαιρες
και άπαράδεκτες παρεκτροπές;
ό Μαρσεγιέζος, μ' όλο το ιδίω-
μά του δεν θά γελάση ποτέ με
τον Π. ριζιάνο ή τον όποιοδή-
ποτε Γάλλο που θά μιλήση κα-
θαρά (χωρίς να παρεξηγηθώ,
παρακαλώ με τή λέξη) τά γαλ-
λικά του όπως γελούσε το κοινό
με τον... καθαρευουσιάνο Μπρέν
του κ. Βελμούρα.

Οί σκηνογραφίες των κ.κ.
Μολφέση — Παπαβασιλοπούλου,
πρόσθεταν σημαντικά στην δη-
μιουργία της άτμοσφαιρας του
εργου.

Τό «Μελτεμάκι» του Χόρν
ήταν μιá καλή έμπνευσις για το
θίασο του Λυρικού.

Βέβαια το «Φοντανάκι» είνε
κάτι παραπάνω από ένα σκηνη-
κό παιχνίδι σαν το «Μελτεμάκι»
μά ίσα—ίσα γι' αυτό φαντάζου-
μαι θά προκρίθηκε το δεύτερο.
Τό «Μελτεμάκι» είνε περισσό-
τερο προσαρμοσμένο στην τω-
ρινή ψυχική μας διάθεση και
τις νοσταλγίες μας. Με δυό λό-
για, είνε πιό εύχαριστο μ' όλη
τή συμβατικότητα του κεντρικού

τύπου του, που είνε πολύ θεατρι-
κός. Γιατι δεν μπορεί κανείς να
φανταστή ένα κορίτσι, όσο και
νάσαι είδος «enfant de siècle»,
τόσο χειραφετημένο και «έλευ-
θεριάζον» μ' όλη την άθωότη-
τα του τόσο μπασμένο στη ζωή
μέχρι του σημείου να είνε σε
θέση νάχη τις προτιμήσεις του
στά εύρωπαϊκά λιγέρ, όταν προ-
έρχεται κατ' εύθειαν από έσω-
τερικό σχολειό, όπου ή όρφά-
νεια το έχει κλείσει από μικρό.
Όπωσδήποτε το «Μελτεμάκι»
είνε ένα έργο που συγκινεί και
φαιδρώνει συνάμα και που θά
έξακολουθήση να είνε ή απόλα-
ψη και άλλων ακόμη γενεών
θεατριζομένου έλληνικού κοι-
νου.

Ο Θίασος του Λυρικού άνε-
βασε μ' όλη την άπαιτούμενη
στοργή το έργο του άξέχαστου
Π. Χόρν. Η Κα Βάσω Μανω-
λίδου ήταν ένα άληθινό χάσμα
στο ρόλο της Άλικης. Κατα-
γοήτευσε χωρίς ύπερβλή. Ο
κ. Παπκός φυσικώτατος, χαρι-
τωμένος θάλεγα στο ρόλο του
άπόστρατου θαλασσόλυκου που
παλεύει διαρκώς με την άνία
του και τις πρόορα περιμαν-
τρωμένες όρμές του. Ο κ. Γιαν-

νίδης, είνε ένας άπολαυστικώτατος
Βαγγέλης, άτυπος και σαν βα-
ρυσποιημένος στην άρχή, γεμάτος
κέφι και μπερμπανιά κατόπι.
Η δις Τζόλη Γαρμπή ό,τι χρει-
αζότανε για Μανιαλένα. Απέ-
δωσε με όλη την τεχνική πλη-
ρότητα τον συμπαθητικώτατο
αυτόν ρόλο, τίποτε περισσότερο
και τίποτε λιγώτερο από ό,τι
της έπεβάλλετο. Επίσης χαρι-
κτηριστικώτατη και ή κ. Γοργώ
Λούη στο ρόλο της Σταματίνας.

Η δις Νικηφοράκη μόνο είχε
κάτι το άδέξιο και ώρες - ώρες
το σπασμωδικό στο παιξιμό της.
Δεν την βοηθούσε και ό τένος
της φωνής της. Πολύ καλό το
μοναδικό σκηνικό των κ.κ. Μολ-
φέση και Παπαβασιλόπουλου.

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ